

Шамоилул-Муҳаммадия / РАСУЛУЛЛОҲ СОЛЛАЛЛОҲУ АЛАЙҲИ ВАСАЛЛАМНИНГ КЎРИНИШЛАРИ / 324-ҳадис

324- حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ، قَالَ: حَدَّثَنَا جَرِيرٌ، عَنْ عَطَاءِ بْنِ السَّائِبِ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو، قَالَ: انْكَسَفَتِ الشَّمْسُ يَوْمًا عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَامَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُصَلِّي، حَتَّى لَمْ يَكِدْ يَرُوعُ ثُمَّ سَجَّعَ، فَلَمْ يَكِدْ يَرُوعُ رَأْسَهُ، ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ، فَلَمْ يَكِدْ أَنْ يَسْجُدَ، ثُمَّ سَجَدَ فَلَمْ يَكِدْ أَنْ يَرُوعَ رَأْسَهُ، ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ، فَلَمْ يَكِدْ أَنْ يَسْجُدَ، ثُمَّ سَجَدَ فَلَمْ يَكِدْ أَنْ يَرُوعَ رَأْسَهُ، فَجَعَلَ يَنْفُخُ وَيَبْكِي، وَيَقُولُ: رَبِّ أَلَمْ تَعِدْنِي أَنْ لَا تُعَذِّبَهُمْ وَأَنَا فِيهِمْ؟ رَبِّ أَلَمْ تَعِدْنِي أَنْ لَا تُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ؟ وَنَحْنُ نَسْتَغْفِرُكَ فَلَمَّا صَلَّى كُفَعَتِنِ انْجَلَتِ الشَّمْسُ، فَقَامَ فَحَمِدَ اللَّهُ تَعَالَى، وَأُتِيَ عَلَيْهِ، ثُمَّ قَالَ: إِنَّ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ آيَاتَانِ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ لَا يَنْكَسِفَانِ لِمَوْتِ أَحَدٍ وَلَا لِحَيَاتِهِ، فَإِذَا انْكَسَفَا، فَافْرَعُوا إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ تَعَالَى

Абдуллоҳ ибн Амр розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллоллоху алайҳи васалламнинг даврларида бир куни қуёш тутилди. Расулуллоҳ соллоллоху алайҳи васаллам туриб намоз ўқидилар. (Қиёмнинг узунлигидан) ҳеч рукуъ қилмадилар. Сўнг рукуъ қилиб, (рукуъларининг узунлигидан) ҳеч (рукуъдан) бошларини кўтармадилар. Сўнг бошларини кўтариб, (қиёмларининг узунлигидан) ҳеч сажда қилмадилар. Сўнг сажда қилиб, (саждаларининг узунлигидан) ҳеч (саждадан) бошларини кўтармадилар. Сўнг бошларини) кўтариб, (жалсаларининг узунлигидан) ҳеч сажда қилмадилар. Сўнг сажда қилиб, (саждаларининг узунлигидан) ҳеч (саждадан) бошларини кўтармадилар ва пуфлар ва йиғлар эдилар. Сўнгра: **«Роббим, сен мен уларнинг ичида бўлганимда, уларни азобламасликка менга ваъда қилмабмидинг?! Улар истиғфор айтсалар, уларни азобламасликка менга ваъда қилмабмидинг?! Биз истиғфор айтамиз»** дедилар. У зот икки ракат ўқиб бўлгач қуёш очилди. Сўнг у зот туриб Аллоҳга ҳамд ва сано айтдилар ва **«Қуёш ва ой Аллоҳнинг оят-аломатларидан икки аломатидир. Улар бировнинг ўлими ёки ҳаёти туфайли тутилмайди. Агар улар тутилса, Аллоҳ таолонинг зикрига шошилинглар»**, дедилар».

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVARIDLARI